

var mere end det Salve mod andet Hartkorn, men hvorfor de bornholmste Dyrleger kun skulle have halvt imod andre, det indser jeg ikke; Amternes Stærrelse er ellers ikke lagt til Grund for Vederlaget. Der er sagt for alle de andre Amtet, at Betalingen skulde være ens, hvad enten Amtets Udfrækning var stor eller lille, og enten de Forretninger, der paaføres Amtsbjrlægen, ere mange eller faa. Jeg tror ikke, der er nogen Grund til at gjøre Forandring for Bornholms Vedkommende. Men naar man overhovedet tager dette Spørgsmaal frem til Overveielse — og jeg tror, at det i allerhøjeste Grad egner sig til at komme under Overveielse, fordi der bagoed det skjuler sig Interesser, der spille en meget stor Rolle, og som man navnlig under Agerbrugets nuværende trykkede Tilstand vistnok har al Opfordring til at værne om — hvis man overhovedet vil tage dette Spørgsmaal for, saa tror jeg ikke, det burde være skjult for Ministeriet, at saare Manges Anskuelser gaa i den Retning, at selvend det veterinerare Sundhedsraad selv er undergaaet en Reform, er i Virkeligheden ikke nogen grundig Omdannelse af det veterinerare Sundhedstilsyn mulig. Ifjor havde vi for en lille Post, som gif ud paa, jeg tror 200 Kr., som Ministeriet ønskede skulde bevilges til Formanden for det veterinerare Sundhedsraad, for at han kunde have nogen Assistance ved Kontorforretninger. Dette var, efter Alt, hvad der var oplyst fra Ministerens Side, en overordentlig billig Forordning; det blev forklaret, at de Byrder, som blev paalagt denne ene Mand, vare saa store, at de toge en aldeles urimelig Del af hans Tid og Arbeidskraft i Beslag, og jeg tror, at der var en almindelig Anerkendelse af, at Forordningen i og for sig var berettiget. Naar Forlaget desuagtet ikke blev bevilget — jeg hørte til dem, der til enhver Tid stemte for Forlaget — men naar det desuagtet ikke blev bevilget, tror jeg nok, at dette skete med Onsket om derved at give tilkjende for Ministeren, at man ansaa en Omdannelse af det veterinerare Sundhedsraad, af dets hele Forretningsgang og dets Myndigheds Omraade, men, saavidt jeg kunde skjønne, tillige af dets Personligheder, for at være særdeles tilraadelig. Jeg nævner dette Punkt, fordi det jo kunde være, at det vilde komme op paamy, og fordi jeg da ønskede, at Ministeriet skulde i Forveien have havt Leilighed til at overveie, om ikke Diebliffet nu kunde være kommet til i det Hele at omdanne denne Institution noget, og i saa Fald forekommer det mig, at den foreslaaede Indretning af Amtsbjrlæger vilde være en heldig Leilighed til at gjøre det. Jeg tror tillige, at det vilde være nyttigst, om man kunde komme til en eller anden Ordning, hvorved af Staten beskiffede og af Staten tildeels lønede Dyrleger vare ansatte i de vigtigste Kvægudførelshavne, da dette i mange Retninger kunde frembyde en større Garanti end den Til-

stand, der nu er, hvor de Paagjældende i alt Fald for deres Vederlags Vedkommende ere henviste alene til dem, der lade Kreaturer undersøge.

Naberg. Da det synes, at vi denne Gang ere komne ind paa i Realiteten at behandle Finantsloven, tør jeg maaste ogsaa deri søge en Undskyldning for, at jeg ønsker at fremkomme med nogle Bemærkninger. — Skjøndt den finantsielle Tilstand, vi nu for Tiden leve under, i det Hele er ret god, vil det jo ikke kunne negtes, at det Overskud, som nu er paaregnet for næste Finantsaar, nemlig mellem 2 og 3 Millioner Kr., er betydelig mindre end det, man har været vant til at se baade paa vor Finantslov og vort Statsregnskab for de næst foregaaende Aar. Det er ganske vist, at der ikke ligger noget som helst Favertuende i den Nedgang, der er sket i vore Indtægter, men der er dog alligevel et Fingerpeg hen paa, at de Indtægtskilder, som i de senere Aar have givet et saa betydeligt Overskud, ikke altid flyde ens rigelig, og at de især i vanskelige Tider flyde betydelig knappere end ellers. Dette viser, at en egentlig Nedfættelse i disse Indtægter har sine Vanskeligheder, og at man ikke, fordi der i enkelte gode Finantsaar gives et større Overskud, deraf bør søge Anledning til en betydelig Nedfættelse i disse Indtægter. Det er naturligt, at enhver Stat har sine Mangler, og selvfølgelig have ogsaa de indirekte Afgifter deres Mangler, der er jo enkelte af dem, som man vistnok helst maatte ønske at være fri for, men især de væsentligste af dem, navnlig Løbskatten, have dog den Fordel, at det i alt Fald for en Del beror paa Vedkommende selv, hvorvidt de vilde betale dem, eller ikke. Det viser sig jo ogsaa, naar de økonomiske Forhold blive mindre gunstige, at saa finder den første Nedgang i Statsindtægterne i Reglen altid Sted med Hensyn til Løbsindtægterne. Det er ganske vist, at der ogsaa kunde ønskes en Forandring selv paa Løbsbestatningen, og der har jo ogsaa været gjort meget alvorlige Forsøg, ja endog gjentagne Forsøg paa at finde en bedre og mere retfærdig Fordeling af denne Bestatning, men disse Forsøg ere hidtil skrambede. — Naar det ærede Medlem for Veile Amt's 2den Valgkreds (Berg) rettede en stærk Bebreidelse til Regjeringen for, at man ikke var kommen videre i den Henseende, og bemærkede, at man f. Ex. burde have en direkte Skat i Stedet for en Del af Løbsbestatningen, saa vil jeg sige, at det ærede Medlem har selv nogen Skyld, og det ikke en uvæsentlig Skyld deri, thi for det Første skulde jeg tage meget feil, om det ikke væsentlig var ved hans Medvirkning, at man blev forhindret fra at komme ind paa en Løbsreform. Dernæst vil jeg tilføie, at den sidste Indkomstskattelov, der var forelagt her, blev forkastet særlig paa det ærede Medlems Unbefaling. Altjaa har det ærede Medlem ikke nogen særlig Grund til at fremsætte